Агненце (то) умл. отъ агне, в. агънце.

Агнецъ (тъ) часть отъ просфорж-тѫ що изваждатъ, кога проскомидисватъ и ѭ турятъ въ причястіе-то. 2) Агнецъ божій наричятъ Іисуса Христа. β. кроткъ, миренъ, незлобивъ човѣкъ. в. шиле.

Агнечкый, чка, чко, в. агнешкый

Агнешкый, шка, шко — шкый (тъ) що е отъ агне. Агнешко месо. Агнешкы-тѣ кожи ся по много на пазаръ отъ овчи-тѣ. Посл. Чорбица отъ добрѣ сварено кокошие или агнешко месо. Л. Д. 1869 г. 95. Никога человѣческа кръвь не е обагревала тѫзи земѭ и едва ся видѣ намъ да ся пролива агнешка кръвь. П. 139.

Агнило (то) мѣсто дѣто ся агнятъ овци-тѣ: да идемъ до агнило-то. 2) врѣме-то кога-то ся агнятъ овци-тѣ: беше прѣди марта намъ по агнило.

Агни ся гл. 3. толич. овцата ся агни, агнятъ ся овце-тѣ, раждатъ агнета.

Агница (та) ~~[illegible]~~ женско агне или шиле не гонено още. 2) цер. название на св. богородицѫ и на други св. мѫченици: Агница твоя Іисусе

Агнице (то) увл. отъ агне: Станало коре ми-ти агнице.

Аго зв. пад. отъ ага: Севделино, тува ли си сама ли си? — Ха тува съмъ, аго, не съмь сама; тува ми е аго стара майка. Ч. 345.

Аговъ, ва, во — вый (тъ) що е на агѫ-тѫ: Аговый ханъ, агово чедо в. агинъ. — сѫщест. що ся отъ два рода, като ага, воевода, владыка и др. правятъ и прилагателни-тѣ си по двата рода, като